

Диспозитив

Член 29, параграф 1 и параграф 3, буква а) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността трябва да се тълкува в смисъл, че плащане, извършено през ограничен период от време от купувача на внасяните стоки на продавача в замяна на предоставянето от последния на право на изключителна дистрибуция на тези стоки на дадена територия и изчислено въз основа на реализирания на тази територия оборот, трябва да се включи в митническата стойност на посочените стоки.

(¹) ОВ С 27, 27.1.2020 г.

**Жалба, подадена на 30 април 2020 г. от Tiziano Vizzone срещу определението, постановено от
Общия съд (първи състав) на 4 март 2020 г. по дело T-658/19, Vizzone/Комисия**

(Дело C-191/20 P)

(2021/С 28/13)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Tiziano Vizzone (представители: M. Bettani, S. Brovelli)

Друга страна в производството: Европейска комисия

С определение от 25 ноември 2020 г. Съдът (шести състав) отхвърли жалбата като явно недопустима и осъди г-н Tiziano Vizzone да понесе собствените си съдебни разноски.

**Преюдициално запитване от Sąd Okręgowy w Opolu (Полша), постъпило на 22 юли 2020 г. —
Skarb Państwa — Starosta Nyski/New Media Development & Hotel Services Sp. z o. o.**

(Дело C-327/20)

(2021/С 28/14)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Sąd Okręgowy w Opolu (Окръжен съд Ополе)

Страни в главното производство

Жалбоподател: Skarb Państwa — Starosta Nyski (Държавни активи — окръжен управител на град Ниса)

Ответник: New Media Development & Hotel Services Sp. z o. o.

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли разпоредбите на член 2, точка 1 от Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (преработена версия) (¹) да се тълкуват в смисъл, че не допускат такова разбиране на разпоредбата на член 2 и на член 4, точка 1 от Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки, при което в понятието стока не се включват недвижимите имоти, а в понятието доставка на стока не се включва отдаването на недвижим имот за дългосрочно ползване по смисъла на член 232 и сл. от Гражданския кодекс, а при условията на евентуалност, че това действие не може да бъде признато за предоставяне на услуги?

2) В случай на утвърдителен отговор на първия въпрос,

трябва ли разпоредбите на член 2, точка 1 от Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (преработена версия) да се тълкуват в смисъл, че не допускат такова разбиране на разпоредбите на член 71 и следв. от Закона от 21 август 1997 г. за стопанисването на недвижимите имоти и член 238 от Гражданския кодекс, при което в случай на събиране на годишните такси за дългосрочно ползване, осъществявано от Държавни активи, от субекти, осъществяващи икономическа дейност, които обаче не са били първоначалните субекти, в полза на които Държавни активи учредява право на дългосрочно ползване, а само са придобили това право от други дългосрочни ползватели, то не попада в обхвата на понятията за търговска сделка и за публичен орган по смисъла на член 2, точки 1 и 2 от посочената директива и на член 2 и член 4, точка 1 от Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки, а при условията на евентуалност, че това действие не попада в обхвата на уредбата съгласно посочените директива и закон?

3) В случай на утвърдителен отговор на първия и втория въпрос

трябва ли разпоредбите на член 12, параграф 4 от Директива 2011/7/ЕС от 16 февруари 2011 г. относно борбата със забавяне на плащането по търговски сделки (преработена версия) и член 6, параграф 3, буква б) от Директива 2000/35/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 29 юни 2000 година относно борбата със забавяне на плащане по търговските сделки да се тълкуват в смисъл, че не допускат такова разбиране на член 15 от Закона от 8 март 2013 г. за противодействие на прекомерната забава по търговски сделки и на член 12 от Закона от 12 юни 2003 г. за срока за плащане по търговски сделки, което изключва възможността да се прилагат текстовете на посочената директива и транспониращото я законодателство по отношение на договорите за продажба на правото на дългосрочно ползване на настоящия дългосрочен ползвател, задължен за плащането на годишната такса, сключени след 28 април 2013 г. и 1 януари 2004 г., в случай че първоначалното отдаване на поземления имот за дългосрочно ползване от Държавни активи на друг субект е извършено преди 28 април 2013 г. и 1 януари 2004 г.?

(¹) ОВ L 48, 2011 г., стр. 1.

Жалба, подадена на 8 септември 2020 г. от Scorify UAB срещу решението, постановено от Общия съд (втори състав) на 8 юли 2020 г. по дело T-328/19 — Scorify/EUIPO — Scor (SCORIFY)

(Дело C-418/20 P)

(2021/C 28/15)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Scorify UAB (представител: V. Viešūnaitė, advokatė)

Друга страна в производството: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

С определение от 26 ноември 2020 г. Съдът (състав по допускането на обжалване) не допусна обжалване по делото и разпореди жалбоподателят да понесе направените от него съдебни разноски.

Преюдициално запитване от Consiglio di Stato (Италия), постъпило на 28 септември 2020 г. — Admiral Gaming Network Srl/Agenzia delle Dogane e dei Monopoli, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidente del Consiglio dei Ministri

(Дело C-475/20)

(2021/C 28/16)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Consiglio di Stato